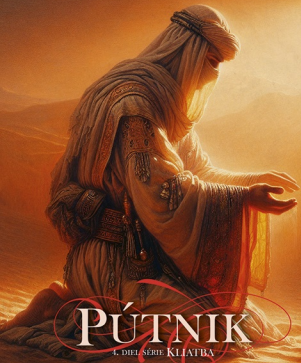

JANA PRONSKÁ

JANA PRONSKÁ

PÚTNIK

JANA PRONSKÁ
Pútnik

Copyright © 2025 by Jana Pronská
Cover Design © 2025 by Juraj Šramko
Cover Photo © by Shutterstock
Slovak Edition © 2025 by IKAR, a.s.

Vydalo vydavateľstvo IKAR – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 481. publikáciu v elektronickej
podobe.
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Návrh obálky Juraj Šramko
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0122-0

Venujem svojej dcére Veronike.
Bola si pri zrodení prvej Kliatby,
keď si s nadšením počúvala príbeh
nesmrteľného Markusa
a neskôr i jeho ďalších bratov.
Putovala si so mnou fantastickou cestou,
plnou podnetných rozhovorov a skvelých nápadov.
Ďakujem, že si ma na tej úžasnej ceste
do sveta fantázie, čarov a kúziel
po celý čas sprevádzala.
S láskou mama

Ked' posledná kvapka nevinnej krvi
zmyje pradávny hriech,
kruh temnej kliatby sa uzavrie.

PROLÓG

DO TVÁRE SA MU OPIERAL horúci vietor, ktorý sa preháňal nad pieskovými dunami a nežne ho hladil ako dlane roztúženej milenky. Už si ani nepamätal, aké to je, cítiť na koži ľudský dotyk, mohol len hádať. Cez nepriehľadnú clonu tisícov osamelých dní a nocí sa už roky nepredrala žiadna zo spomienok. Stratili sa v nekonečných šľapajach bez cieľa, bez nádeje, že jedného dňa nájde to, čo tak dlho hľadá, čo ho núti deň čo deň kráčať ďalej.

Smrť ho odmietla. Už dávno!

Vysmiala sa mu do tváre, keď ju zúfalo prosil, aby mu konečne odpustila.

Bohovia naňho zabudli.

Obrátili sa mu chrbtom a trestali ho za niečo, čomu nerozumel. Možno iba chceli, aby s nimi zdieľal ich osud a večný život. Veril tomu, lebo aspoň niečomu veriť musel. Aby sa nezbláznil, aby načisto nepodľahol ilúzii, že je len blázon, ktorý naháňa prelud.

Už by ani nezrátal, koľko ráz sa pýtal: Prečo on? Prečo si vybrali práve jeho? Čo také strašné ukrýva jeho pamäť, že si na ten neodpustiteľný hriech nevie spomenúť?

Možno je iba pomätený a všetky hrôzy, ktoré prežil, sú iba výplodom zmučenej mysle. Možno dnes, keď sa

slnko opäť schová za obzor a nebo rozžiarila hviezdy, konečne v pokoji zaspí a už sa neprebudí.

„Bože, nech si kde si, nech si kto si, buď milosrdný...“ chrapľavo hlesol a oprel si o kolená čelo spálené od sálavých slnečných lúčov.

Ako vždy noc prichádzala pomaly, nenáhľivo. Rozprestierala nad ním svoj temný plášť, keď sa purpurové slnko ponorilo do medového piesku, aby ho na nebi vystriedali myriady jagavých hviezd. Tichý šelest vetra nad rozpálenou púšťou i občasný prenikavý škrekot prebúdžajúcich sa nočných dravcov tiahnucich v jeho stopách tíšili jeho bolesť a odháňali trpký pocit samoty.

Vítal ich volanie, bolo zárukou, že vôkol neho stále pulzuje život, rovnako ako v deň, keď sa vydal na túto nekonečnú púť.

Inokedy by si ako zvyčajne iba ľahol do piesku, privrel oči a bdel, kým by ho nepohltila tma, kým by ho neuspala známa melódia ticha, no v ten večer chcel mať pocit, že je obyčajným počestným, ktorý zastal v kruhu osamotených paliem s prameňom priezračnej vody uprostred, ktorá chutila tak sladko a lahodne ako najlepšie víno, aké kedy pil. Hltavo preglgáľal a zároveň si zmýval z tváre nánosy prachu. Priam cítil, ako ožíva.

Tyrkysové jazierko uprostred púšte tvorilo pomyselnú hranicu medzi životom a smrťou pre tých, ktorých bohovia nepotrestali večným životom.

S príchodom noci denná páľava ustala a nahradil ju takmer neznesiteľný chlad. Keď sa mu na viečkach usadil jemný srieň, zozbieral suchý trus, pripomenul si, ako sa zakladá oheň, a ohrial si údy pri jeho blikotavých plamienkoch. Snažil sa rozpomenúť, že aj on bol kedyś dávno človekom – človekom, ktorý miloval, bojoval,

užíval si... Bože! Bol alebo nebol? Kým vlastne bol? Ani svoje meno si nepamätal.

Raz za čas si však doprial predstavu, že prežíva deň ako iní pútnici, že cieľ cesty je niekde na dohľad... Klamal sám seba a presviedčal o tom i vlastnú myseľ.

Priložil do pahreby zopár vyschnutých palmových listov a dal sa unášať ilúziou, že je len jedným z mnohých, čo tadiaľto za tisíce rokov prešli.

Noc temnela a žeravý piesok pod bosými nohami rýchlo chladol. Púštne psy boli čoraz bližšie, varovný štrkot nebezpečných jedovatých hadov usídlených v skalných puklinách znel v noci ešte hlasnejšie a desivejšie než počas dňa. Nie však preňho.

S povzdychom privrel oči a dal sa ukolísať známymi zvukmi, ktoré náhle prehlušil zvláštny hrdelný pokrik, doliehajúci spoza dún. Vedel, že v neďalekom údolí sa utáborila karavána kupcov, nikým nepozorovaný putoval v ich stopách už niekoľko dní.

Mal by vstať ako vždy, uhasiť oheň a stratiť sa v tme. Už roky na seba nechcel pútať pozornosť ľudí, vyhýbal sa im, lebo každý takýto stret sa v minulosti skončil v potokoch krvi, ktorá zbytočne vsiakla do piesku a nikomu nič dobré nepriniesla. Ľudia sa nemenia, strach z neznámeho a pre nich nepochopiteľného urobí v ich očiach aj z baránka vlka.

Na rozhodovanie mal iba chvíľu, mihotavý oheň uprostred oázy čoskoro pritiahne neželanú pozornosť nomádov, ktorí sa s hulákaním blížili.

Vzal do dlaní za hrst piesku, aby uhasil oheň a zmizol v tme, no vtom ho upútal iný zvuk: bolestný chrapot muža prosiaceho o zmilovanie, o holý život. Jeho hlas znel ľútostivo a odovzdane, napriek tomu sa dočkal iba rehotu a výsmechu.

Nie je to moja vec! blyslo mu v prvom okamihu hlavou. Takých bolo a bude, tyran si vždy nájde svoju obeť! Dnes, zajtra, o rok, o tisíc dní... Je to vždy rovnaké, akoby tomu nikdy nemal byť koniec... Silnejší si podmaní slabšieho, kým nenájde rovnocenného súpera, ktorý mu zotne hlavu, a toho víťaza si zas nájde niekto ďalší, silnejší.

Zo zamyslenia ho vytrhol praskot biča a srdcervúce výkriky.

Piesok sa mu vysypal z dlaní a on si uvedomil, že z nejakého zvláštneho dôvodu mu to nie je jedno. Možno už pridlho blúdil sám a opäť sa mu zažiadalo trochu človečenstva, možno sa v ňom s tým hrejivým ohňom a sladkou vodou v hrdle vydralo na povrch a vykličilo zrnko súcitu. Však ono zas skloní hlavu, odumrie a on zabudne. Bol si tým istý, no tentoraz...

Sadol si, trpezlivo žmúril na obzor a čochvíľa zočil presne to, čo čakal.

Čierne siluety piatich jazdcov vo vysokých turbanoch vliekli za sebou spútaného zajatca, ktorému sa podla-movali kolená, a keď sa na ich príkaz a svišťanie biča pozviechal, prudko ním trhli a s chechotom sa dívali, ako znova padá. Prosil o zmilovanie, ale dočkal sa len hrdelného kriku a ponížovania.

Prichodilo mu to také známe, priam bytostne sa ho to dotýkalo. Z mysle sa mu z ničoho nič vynorili dávno zabudnuté spomienky, akoby to bolo dnes alebo včera... Pod bosými nohami cítil páliaci piesok, ktorý mu rozodral kožu, a s každým ďalším krokom zanechávali jeho chodidlá krvavé stopy. Boli sprevádzané prosbami i modlitbami, no tie nik nevyslyšal, len ho posúvali stále bližšie a bližšie k peklu...

V nose priam cítil spálenú kožu a pach krvi a na chrb-

te ostrú bolesť, keď sa mu kovové ostne biča zarývali do tela. Pamätal si, ako preklínal bohov a so zopätými rukami vyl ako zviera...

Nech už bol ten zajatý neborák ktokoľvek, nech pykal za čokoľvek, v tej chvíli sa na okamih stal ním.

Len čo ho púštni nomádi zbadali, rozbehli sa za ohňom ako nočná moľa – ešte netušili, že im môže spáliť krídla.

„Ajhľa, čo to tu máme?!“ chripľavo skríkol veliteľ skupiny a zoskočil zo sedla svojho dromedára.

„Žeby sme našli druhého do páru, Chalim?“ zasmial sa jeho druh a nasledoval ho, podávajúc povraz so zajatcom ďalšiemu.

„Boh s vami, pútnici, ak prichádzate s dobrým úmyslom, prisadnite, napojte svoje zvieratá, ovlažte si hrdlá,“ vyzval ich pokojne a ukázal na miesto pri ohnisku. Spod prižmúrených viečok si ich pozorne obzeral a to, čo videl, sa mu ani trocha nepáčilo. Zaprášené čierne turbany s plédom im zakrývali tváre, ale ich oči boli ako oči hladnej šelmy, kruté a nemilosrdné sťa zem, do ktorej sa narodili a po ktorej kráčali, ktorá ich vychovala a formovala.

„Nepotrebuje tvoje pozvanie! Zložíme sa, kde budeme chcieť a kedy budeme chcieť!“ odvrkol mu muž, ktorého druh oslovil Chalim.

„Máš pravdu, Chalim,“ zachripel a sklonil hlavu. „Púšť je veľká, i táto oáza, nájdí si vlastný kus piesku.“

„A čo ak chcem tvoje miesto, trhan?! Presne to, na ktorom sedíš!“ skríkol veliteľ posmešne a natrčil naňho prst. Jeho druhovia sa začali rehoť a výhražne tasili lesklé meče z pošiev. Očividne ho chceli vyprovokovať, ani sa to nesnažili skrývať. Štyria na jedného neozbrojeného muža sa im zrejme zdalo akurát a ešte nenasýtili svoj hlad po krvi.

Vzdychol si a pomaly pokýval hlavou. Čas mení mnohé, no ľudské pohnútky ostávajú stále rovnaké, sú nemenné ako ľudstvo samo. Nikdy sa nepoučí! Je odsúdené naveky opakovať chyby svojich predkov a on sa na to bude musieť dívať!

Vstal, oprášil si zo zodratého kaftana piesok, zdvihol čutoru s vodou a opäť sa ozval:

„Tak si ho vezmi, keď na tom trváš, nomád! Nie je to moja zem, pokojne si nájdem iné útočisko, ale tebe by trochu vľúdnosti k druhému človeku, i k tomu, čo ho derieš ako túlavého psa na reľazi, nezaškodilo. Slušne som ťa privítal, ako káže zákon nomádov i púšte, zatiaľ čo ty ukazuješ iba pýchu a tuposť ducha! Cítiš sa mocný s mečom v ruke a s druhmi za chrbtom, Chalim? Zrejme si ešte nestretol nikoho, kto by ťa naučil zákonom púšte i pokore!“ dodal celkom pokojne a zamieril k zajatcovi, ktorý ležal na zemi, chvel sa, chrčal, ale nespúšťal z neho zrak, odkedy ho zbadal.

Rehot ustal a počiatočný úžas nad jeho opovážlivosťou vystriedala zúrivosť.

„Kto si, trhan, že sa opovažuješ so mnou takto hovoriť?! A kam si sa to vybral?!” zvrieskol naňho Chalim, keď videl, ako kráča k zajatcovi, aby mu podal hlt vody. Bez premýšľania tasil dýku a zaútočil.

Druhovia mu v okamihu stáli za chrbtom a oháňali sa mečmi, zatiaľ čo Chalim sa po tulákovi zúrívo načiahol, zdrapil ho za chatrnú látku na pleci a roztrhol ju.

„Mohol som ťa ušetriť, no teraz vidím, že chceš silou-mocou zdochnúť!“ zrúkol, no keď naňho tulák konečne uprel zrak, ktorý doteraz pred ním klopil, späť sa.

V živote nevidel také jasné modré oči, ktoré priam svietili v slnkom spálenej tvári, ani také hrozivé. Jediné, čo mu však vzápätí napadlo, bolo to, za koľko by také-

ho otroka mohol predať na trhu. Zaiste je hodný dosť, možno aj viac než ich zajatec!

Hoci pred ním stál v handrách, vyzeral mladý a mocný. A hlúpy! Mal brať nohy na plecía, len čo ich zočil, tak ako každý iný! On a jeho družina sú pánmi púšte, a nie tento trhan, bárs aj s modrými očami!

Chalimova dýka zastala tesne pod tulákovým hrdlom. Cítil sa taký neohrozený, až bol smiešny.

„Na čo čakáš?“ opýtal sa ho tulák a ani brvou nepohol.

V nomádovej zjazvenej tvári čítal ako v otvorenej knihe. Bohovia! Koľko ráz to už len videl! Koľko ráz sa ocitol v rovnakej situácii! Ani by to nedokázal zrátať.

S povzdychom pokrútil hlavou a znova uprel pohľad do zeme. Na tvári cítil vánok a v nose nezameniteľnú vôňu púšte zmiešanú s pachom smrti. Vznášala sa nad nimi ako zlovestné znamenie.

Nedľaleko zajatec bolestne zavzdychal a nepokojné dromedáre zafíkali, akoby cítili šelmu a s ňou spojené nebezpečenstvo.

„Zviažte ho! Keď ho trochu oprášime, na trhu nám vynesie peknú kôpku mincí!“ Chalim okríkol svojich druhov a pritisol ostrie svojej dýky tesnejšie k tulákovmu krku. „Však sa nebudeš vzpierať, nerád by som si poškodil tovar!“

Na krátky okamih Chalimovi napadlo, že tento muž nie je ako ostatní, neprosí, nedáva najavo strach, ani zrnko obáv, a že by mal byť opatrnejší, no toto tiché varovanie zaniklo v kriku jeho vlastnej pýchy, chamtivosti a márnivosti. Stála za ním predsa skupina odvážnych mužov, pred ktorými sa triasli onakvejší bojovníci. Veď aj pred chvíľou sa mu pár hlupákov postavilo do cesty, keď napadol pokojne oddychujúcich kupcov. Za všetky tie roky, počas ktorých so svojou družinou bráz-

dil po známych i neznámych cestách v púšti a okrádal karavány i pútnikov, sa mu darilo a len zriedka narazil na odpor, pri ktorom by tiekla jeho krv. Strach o holý život bol vždy jeho najmocnejšou zbraňou, takisto ako strašidelná povest' púštnych vlkov, ktorá sa o ňom i o jeho družine šírila. K takému životu ho vychovali a vlastne nepoznal nič iné.

Až do tejto chvíle.

Trvalo to sotva jeden nádych, ani si nestačil uvedomiť, čo sa stalo, a jeho vlastná zbraň mu trčala z hrude, zarytá hlboko až po rukoväť.

Šok v Chalimovej tvári, ako aj v tvárach jeho druhov bol neopísateľný. Padol k mužovým nohám, chrčivo zavyl a z úst mu vytryskla krv.

„Varoval som ťa, nomád. Nevážil si si vlastný život, ani netušíš, aký dar si mal, nevážil si si ani tradície svojich predkov, ktorí úctivo vítali neznámych, usadili ich k založenému ohňu a pohostili,“ pripomenul mu a Chalim zo seba sťažka vytisol:

„Kto, dočerta, si?!“

„Netvor!“ odvetil mu.

„Tak zdochni v pekle!“

„Kiežby som mohol!“ Odpľul si a uprel zrak na jeho kumpánov, čo sa naňho rútili s blýskajúcimi sa mečmi vo vystretých rukách, vrešťiac ako besné psy. Ich krik spolu s poslednými výdychmi v okamihu odviaľ vietor a nebude dlho trvať, kým aj ich nemé, bezduché telá pohltí púštny piesok. Zmiznú, stratia sa, akoby nikdy neboli, len on si bude pamätať, že mu na chvíľu skrížili cestu. A ešte očitý svedok skrčený vedľa dromedára, odriekajúci modlitby.

Keď odhodil skrvavený meč, zhlboka dýchal, potláčajúc bolesť, kým sa mu zacelili rany, a keď opäť vstal,

uprel pohľad na zajatca. Zo zeme zdvihol čutoru, s ktorou za ním predtým šiel, zotrel z nej piesok, podišiel k nemu a dýkou mu preťal povrazy.

„Si voľný, človeče, bež domov a ži ďalej, zabudni na to, čo si tu dnes videl,“ povedal a podal mu čutoru s vodou.

„To ty si ten Pútnik...! Tak je to predsa pravda, si skutočný, efendi!“ ozval sa muž užasnuto a popritom sa úctivo uklonil, zaboriac čelo do piesku. „Ďakujem, ďakujem ti za život!“

„Nie som modla, aby si sa mi klaňal,“ upozornil ho a pomohol mu vstať, no muž bol taký zbiedený, že mu ochabol v náruči.

„Odpusť, efendi, bude chvíľu trvať, kým sa pozviecham.“

Tulák si vzdychol a opatrne ho uložil na zem. Podišiel k zvieratám a prehľadal vaky so zásobami, ktoré bohato stačili na pár dní, cennosti i zbrane nechal nepovšimnuté, no nepohrdol pokrývkou hlavy i teplým vlneným plédom, lebo jeho posledný sa mu dávno rozpadol, a vzal si i hodvábny kaftan. Vydrží dlhšie než ten, ktorý mal na sebe a ktorý sa už na ňom rozpadal.

Len čo si z rúk zmyl krv, uviazal vôdzky dromedárov o kmene paliem, priložil na oheň a mŕtvoly nomádov odpratal za skaly, aby zajatca nerušili. Videl, ako na nich civie a ich vyvrátené oči ho desia aj po smrti.

„Nájdeš tu všetko, o čo si prišiel, vezmi si i zvieratá a ostatný majetok ako odškodnenie za útrapy.“ Pristavil sa pri mužovi, dívajúc sa, ako mu po zaprášených lícach stekajú jarčeka slz.

„A čo ty?“ ozval sa kupec.

„Ja nič nepotrebujem!“ vyhlásil a bola to pravda. Načo by mu čokoľvek z toho bolo?

„Prepadli nás na ceste a pobrali všetko cenné. Keď som sa bránil a zabil jedného z Chalimových mužov, usúdil, že za tú opovážlivosť budem dobrým tovarom na trhu s otrokmi,“ priznal sa mu.

„Nemusíš mi nič vysvetľovať!“ zahriakol ho, no muž pokrútil hlavou a hánkami si utrel líca.

„Prečo si mi pomohol? Nemusel si,“ opýtal sa chrapavo, lebo v hrdle ho ešte stále páľil piesok.

„Nechci, aby som to oľutoval! Ber si, čo chceš, a choď! A dávaj na seba lepšiu pozor! Viac zaplať strážam, ktoré ťa ochránia!“ zavrčal, zbierajúc si zvršky.

„Neodvetil si mi, efendi!“ odvážne sa ozval zajatec a pristúpil k nemu bližšie. Dokonca sa ho opovážil dotknúť a tým si získal jeho pozornosť.

„Mal by si utekať kadeľahšie,“ upozornil ho miernejším hlasom a významne sa zadíval na mŕtve telá i na jeho ruku, ktorá mu spočinula na pleci.

„Odpusť, efendi, že som taký smelý,“ muž padol pred ním na zem, klaňal sa mu ako božstvu a bil sa päšťou do hrude. „Zachránil si mi život! Ako sa ti môžem odplatiť?“

„Nijako!“ odvetil mu s úsmevom. „Len nemám rád obojky a putá a neľudské zaobchádzanie, ani ľudí, ktorí si nevážia, čo im bolo dané – život, ktorý má začiatok i koniec. A okrem toho, už sa nikdy nestretneme,“ dodal trpkosť a zahľadel sa na obzor.

Nebo nad nimi krvavelo, hviezdy sa jedna za druhou strácali v hmlistom opare, nočné nebeské dravce sa s divokým piskotom vybrali na svoj posledný let, kým sa opäť skryjú v puklinách skál, aby im horúce slnko nespálilo krídla. Čochvíľa príde svitanie... Pôjde za ním a zas sa vráti na začiatok, aby to po tisíci raz skúsil znova.

„Aj môj starý otec ťa stretol!“ ozval sa z ničoho nič zajatec, keď si zvlažil ústa zodraté od piesku a sklovitý jazyk sa mu konečne odlepil z d'asien a prestal páliť. Aj keď opuchliny od surových buchnátov a krvavé odreniny sa tak skoro nezhoja, uľavilo sa mu – na tele i na duši.

Len málo ľudí malo tú česť stretnúť legendami opradeného Pútnika, Večného tuláka či Ducha púšte, ako ho nazývali. Neodpustil by si, keby sa ho nepokúsil aspoň na chvíľu zastaviť.

Jeho dedovi sa to predsa podarilo!

Hoci ho mnohí považovali za starého blázna, keď tvrdil, že strávil niekoľko dní s prekliatym nesmrteľným, mužom so zlatými vlasmi a s modrými očami, a vysmievali sa mu, on ani raz o svojich slovách nezapochyboval, len sa zhovievavo usmial a oduševnene šíril legendu ďalej, lebo ju nielen poznal od svojich predkov, ale sám ju zažil na vlastnej koži.

Zajatec vstal a začal sa prehrabávať vo veciach, ktoré mu Chalim ukradol, až našiel jednoduchú čturu z kozieho bachora a podal mu ju.

„Volal sa Ibrahim ibn Muhammad al-Aghlab,“ pripomenul mu a dychtivo čakal na jeho odpoveď.

Tulákovi sa ústa zvltnili do posmešného úškľabku. Ten mužíček ho nechtiac pobavil, keď si myslel, že by si mal pamätať každú dušu, ktorú na svojej ceste stretol. Toľká prostota! Nemá ani poňatia, o čom tára...

Napriek tomu sa mu pri tom mene v mysli vynorila nejasná spomienka na láskavého muža, ktorý v ňom vzkriesil nádej.

Keď ho Ibrahim našiel, ležal pod vrstvou piesku priamo v starom hniezde jedovatých zmijí. Možno to boli dni,

možno týždne, čo sa naposledy vzdal. Už necítil vôľu kráčať ďalej a naháňať príznak, ktorý nejestvuje, vykúpenie, ktoré nepríde. Pýtiina veštba tentoraz sklamala! Nejestvuje žiadna matka tajomného rodu, žiadne mesto v útrobách zeme, a keby to kedysi aj bola pravda, ubehlo už priveľa času – roky, desaťročia, stovky rokov! Možno je dávno mŕtva a jeho snaha je márna!

Ani hady, poslovia samotného pekla, čo mu do tela vstrekovali jed, ho nezbavili života, len na chvíľu otupili jeho hnev a bezbrehé zúfalstvo.

Ibrahim bol kupec a jeho karavána sa počas piesočnej búrky zastavila pod nevysokou skalnou stenou, aby pred besnením vetra ochránila zvieratá, honcov i tovar. Hovoril mu, že mal vo zvyku palicou zakaždým prekutrať všetky pukliny, preliačiny, brlohy i malé jaskyne, aby sa uistil, že z nich nehrozí žiadne skryté nebezpečenstvo, ktoré by mohlo vyplašiť alebo nedajbože zabiť jeho vzácne cvičené dromedáre či jeho ľudí.

Keď však v úžľabine medzi skalami našiel živého človeka, ani nebol prekvapený, ani neutekal s krikom, vzývajúc bohov, keď v ňom spoznal Ducha púšte, iba sa mu úctivo poklonil a ponúkol mu miesto vo svojom prístrešku a hlt vody.

„Popravde, neveril som, že ťa niekedy stretnem,“ povedal mu. „Bude mi cťou, keď si na chvíľu oddýchneš pod mojou strechou, efendi. Tvoja cesta je dlhá ako rieka, ktorú tisíce rokov napája bezodný prameň a neprestáva tiecť. Neviem ti pomôcť, no azda na krátku chvíľu zastavím jej tok, raz za čas i ty potrebuješ zmierniť samotu a utrpenie. Dožič sám sebe trocha súcitu a ľudského porozumenia. Vojdi, pane, pod moju strechu, zahrej sa pri ohni, ovlaž hrdlo čistou vodou, ak chceš mlčať, mlč, ak chceš hovoriť, hovor, budem ťa ticho

počúvať. A keď odídeš, vezmeš si svoje tajomstvá so sebou.“

Áno, presne tieto slová ho presvedčili. Už ani neveril, že sa nájde niekto, kto by bez výčítiek, bez odsúdenia prijal to, kým bol, ponúkol mu pomoc a nič za to nepýtal.

„Na svete ostalo len málo ľudí ako ty, kupec. Nedeším ťa? Neľakajú ťa moje modré oči? Ako ťa volajú?“ opýtal sa Tulák, keď sa konečne rozhodol, že jeho pozvanie prijme.

„Som Ibrahim, syn Muhammada z Aghlabu, pane! Bol to veľký cestovateľ a muž otvorenej mysle, a tomu učil svojich potomkov, teda i mňa,“ predstavil sa ešte úctivejšie, znova sa mu uklonil a sadol si oproti. „Prečo by si ma mal desiť, efendi? Keby si nás chcel pobiť, už je dávno po nás,“ odvetil pokojne. „A tvoje oči? Vravia mi, že pochádzaš zo severu alebo zo západu, majú farbu vzácného modrého lapisu lazuli, taký sa len tak nevidí, a presne taký si i ty. Videl si a zažil omnoho, omnoho viac, než sa za jeden ľudský život dá vidieť. Mám pravdu?“

„Si múdry muž, Ibrahim,“ odvetil a načiahol ruku k ohňu. Cítil, ako sa mu v žilách rozlieva teplo a on ako by sa nanovo prebúdzal z hrozivého sna. Spomienky sa mu mihali v mysli, jedna desivejšia než druhá. Nie, to neboli sny...

Zaiste sa mu odrážali v tvári, lebo Ibrahim sa ozval.

„Minulosť je preč a už sa nevráti, pane, ani činy, ktoré si vykonal, ani ľudia, ktorých si na svojej púti stretol. Nechaj ich v pokoji odpočívať, netrýzni sa nimi. Neviem, čo ťa núti, aby si osamotený putoval púšťou, no budem sa modliť, aby si došiel do cieľa, lebo každá cesta má začiatok i koniec.“

Tulák sa uškrnul a pomaly pokýval hlavou.

„Iba tí, ktorí už pri svojom zrode vedia, že vyrastú, zostarnú a zomrú, tomu môžu veriť, lebo nič iné nepoznajú, a tak je to správne. Mňa na tejto zemi uväznila kliatba, aspoň tak mi to pred dávnymi vekmi vyveštila delfská Pýtia. Odvtedy hľadám svoje meno i stratené mesto a v ňom čarodejnicu, ktorá ma môže tejto kliatby zbaviť,“ ozval sa a sám netušil, prečo o tom vôbec hovorí jednoduchému človeku, kupcovi, ktorého mu náhoda priviedla do cesty. Zrejme naňho pôsobil upokojujúco a dôveryhodne, a možno si to všetko chcel po dlhom čase iba nahlas pripomenúť.

„Ale stratené mesto naozaj jestvuje, pane!“ prekvapil ho Ibrahim a on naňho uprel pohľad, priam ho ním prebodol.

„Blúdím tu roky, prešiel som každý kút niekoľko ráz, žiadne mesto tu nie je! Ani v okruhu tisíc míľ za hranicami Chazarskej ríše! Nedávaj mi nádej, človeče, netušíš, ako veľmi ma bohovia strestali! Videl som zomierať ženy, ktoré som miloval, druhov, ktorí mi boli ako bratia, vždy keď som pocítil čo i len zrnko nádeje, čakala ma hrôza a bolesť. Sám som si zvolil samotu, lebo akákoľvek spoločnosť iba pokúšala a zabíjala vo mne vôľu!“

„Tak ako sa o tebe šíria legendy, pane, šíria sa aj o stratenom meste. Tí, ktorí v ňom vraj boli a vrátili sa, zbohatli a hovorili o skalných obydliach plných zlata a drahých kameňov, ktoré zdobia ich steny, hovorili o nádhernej oáze, ktorá nemá obdobu v celom širom svete, a hovorili aj o kráľovnej Kyrii, ktorej krása berie dych! Raz za čas sa vraj skalné hradby vynoria z púštnej búrky, mesto otvorí svoje brány karavánam a vpustí dnu kupcov aj s ich tovarom! No tiež sa hovorí, že

dvakrát tam ešte nikto nebol. Kto pozná cestu, z ničoho nič umrie, skôr než vychystá ďalšiu karavánu. Čo je na tej legende pravda a čo iba príbeh, ktorý si niekto vymyslel, aby zaujal poslucháčov okolo táborového ohňa? Ver mi, pane, keď si ty skutočný, skutočné bude i strategické mesto!“

Keď Ibrahim dohovoral, Dragon ani nedýchal. V duchu si vyčítal, že sa tak dlho vyhýbal ľuďom, možno zahodil jedínú možnosť, ktorá by ho doviedla čarodejnici.

Nádej sa v ňom nanovo rozhořela, takmer ako v deň, keď opúšťal hrob delfskej veštkyne.

„Kiežby ťa Boh poctil milosťou, Ibrahim, a odmenil sa ti na tvojich potomkoch. Ži a užívaj si život až do konca svojich dní, opusť ho zmierený a v pokoji. Nezabudnem na tvoju múdrosť a pohostinnosť! Ak budem mať príležitosť, tvoju láskavosť ti oplátim!“ povedal mu, keď sa s ním na svitaní lúčil.

„Toho sa už ja, pane, nedožijem, a chcem veriť, že ani ty, ale ak na svojich cestách niekedy stretneš môjho potomka, buď k nemu milosrdný, nič viac netreba,“ požiadal Ibrahim a podal mu vlastnú čutoru na vodu so strieborným lemovaním na hrdle. „Viem, že ju nepotrebuješ, no občas je dobré pripomenúť si, že bránu medzi životom a smrťou môže otvoriť jediná kvapka vody.“

„Naozaj by som chcel veriť tvojim slovám, Ibrahim, ale už nemôžem, dávno som stratil nádej, dávno som sa vzdal. Nechcem sa upínať na plané sľuby! Tých bolo za tie roky dosť! Až priveľa! Ver či nie, sklamanie zabolí aj tú najtvrdšiu a najstaršiu dušu,“ dodal, ale jeho dar neodmietol. Uviazal si čutoru na povraz omotaný okolo drieku a na ďalšie dlhé roky sa napriek svojim slovám stal tieňom kupeckých karaván.